

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mráky a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **D. E.**, Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2016, čj. KUOK 20129/2016, sp. zn. KÚOK/1721/2016/ODSH-SD/7471, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2019, čj. 22 A 31/2016-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce dne 24. 7. 2015 ve 13:45 hod. řídil vozidlo na rychlostní komunikaci R46 ve směru jízdy od Vyškova na Olomouc v úseku, kde byla dopravní značkou č. B 20a povolena nejvyšší dovolená rychlost 110 km/hod., a kde mu policejní hlídka naměřila silničním rychloměrem PolCam PC 2006 rychlost 139 km/hod. Po změření rychlosti byl žalobce bezprostředně zastaven a ztotožněn. Žalobce svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), neboť po odečtení odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ povolenou rychlost mimo obec překročil o 24 km/hod. Magistrát města Prostějova rozhodnutím ze dne 3. 11. 2015 proto uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení. S tímto rozhodnutím magistrátu žalobce nesouhlasil a odvolal se. Žalovaný následně odvolání zamítl a rozhodnutí magistrátu

potvrdil. Žalobce se poté bránil žalobou před krajským soudem. Ani zde neuspěl, krajský soud žalobu rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti více méně reprodukuje žalobní body, tedy, že rychloměr pozbyl ověření z důvodu výměny pneumatik, což může ovlivnit jeho metrologické vlastnosti. Pneumatiky policejního vozu prý byly podhuštěné, správní orgány k tomuto tvrzení neprovedly důkaz. Správní orgán porušil právo stěžovatele klást osobně svědkům otázky. Svědci byli „nabířováni“ předem, k tomu se však krajský soud nijak nevyjádřil. Policejní vozidlo se prý v průběhu měření k vozidlu stěžovatele přibližovalo, což má za následek neplatnost měření. Stěžovatel zpochybňuje též výrok o sankci. Dále přidává nový důvod protizákonnosti rozhodnutí žalovaného, který v žalobě nezmínil, totiž že ověřovací list byl vydán k tomu neoprávněným subjektem. Proto jde o nicotný dokument (osvědčení), k čemuž měl přihlédnout krajský soud i bez námítky.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Většinu kasačních námitek již dostatečně zodpověděl krajský soud, NSS proto nevidí důvod, aby stěžovatele znovu obšírně přesvědčoval o nesprávnosti a namnoze též nesmyslnosti jeho námitek. Proto dále odkáže na správné a přesvědčivé závěry krajského soudu, stručně je rekapituluje, a pouze tam, kde to bude účelné, je dále doplní.

[6] Stěžovatel předně opakuje, že rychloměr pozbyl ověření, neboť byly vyměněny pneumatiky. Odůvodnění rozsudku krajského soudu v tomto aspektu shledává nepřesvědčivým. Nelze argumentovat platností ověřovacího listu. Ta totiž zanikla právem předvídanou skutečností, totiž výměnou pneumatik. Správní orgány k tomu nesprávně neprovedly žádné důkazy.

[7] NSS v tomto odkazuje na body 20 až 25 na více než dvou stranách textu rozsudku krajského soudu. Závěry krajského soudu lze shrnout tak, že rychloměr po výměně pneumatik nepozbyl platnosti ověření. Proto nebylo třeba provádět k této otázce ani žádné další důkazy nad rámec těch provedených správními orgány. Ze stejných či podobných východisek vychází též judikatura NSS (např. rozsudky ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35, ze dne 28. 2. 2018, čj. 8 As 233/2016-40, body 32-33, rozsudek ze dne 23. 11. 2016, čj. 6 As 210/2016-41, bod 9 a mnohé další). Jak NSS opakovaně uvedl, *„právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována“* (takto např. již cit. rozsudek 6 As 210/2016-41, bod 9, s odkazem na také již cit. 3 As 9/2013). Je-li tedy pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik (viz rozsudek ze dne 13. 12. 2017, čj. 7 As 304/2017-40, bod 16).

[8] NSS dodává, že všechny tyto rozsudky by měl zástupce stěžovatele dobře znát, neboť ve všech citovaných rozsudcích vystupoval jako zástupce různých řidičů. Lze říci,

pokračování

že advokát Mgr. Topol opakovaně zastupuje řidiče v podobných situacích a opakovaně uplatňuje (v podstatě recykluje) stále stejné argumenty, aniž by se snažil s judikaturou nějak polemizovat nebo vysvětlit, co je na ní nesprávného. Jak v jiné věci, kde rovněž vystupuje stejný advokát, konstatoval NSS, takové znovu a znovu opakované argumenty jsou „na samé hranici zneužití práva; obecným a opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti“ (rozsudek ze dne 28. 2. 2018, čj. 1 As 54/2017-38, bod 20).

[9] Dále stěžovatel zpochybňuje, zda byly či nebyly pneumatiky měřícího policejního vozidla podhuštěné. K tomu měl prý být proveden výslech spolujezdkyně stěžovatele. NSS konstatuje, že i touto otázkou se krajský soud podrobně a přesvědčivě zabýval, a to konkrétně v bodech 27 a 28 rozsudku. Krajský soud též vysvětlil, proč by byl výslech spolujezdkyně zbytečný. Závěry krajského soudu jsou v souladu též s judikaturou NSS, kterou musí zástupce stěžovatele dobře znát, neboť i tam jako advokát uplatňoval velmi podobné argumenty. Z této judikatury plyne, že podhuštění pneumatik nemůže zásadně ovlivnit výsledek měření rychlosti (např. rozsudky ze dne 27. 9. 2017, čj. 1 As 252/2016-48, bod 36, ze dne 18. 9. 2018, čj. 7 As 293/2018-19, bod 23, či již cit. věc 1 As 54/2017, body 19 a 20).

[10] V další námitce zpochybňuje stěžovatel výslech svědků (policistů) a jejich hodnověrnost. Byla prý porušena procesní práva stěžovatele, neboť jeho zmocněnci (na jednání přítomnému) magistrát znemožnil klást policistům otázky. Tuto argumentaci však jako „nepravdivou“ přesvědčivě a detailně vyvrátil již krajský soud v bodě 30 rozsudku. NSS nahlédl do protokolu magistrátu z ústního jednání ze dne 3. 11. 2015 a nezjistil žádné nesrovnalosti. Na tomto jednání, kde byli vyslechnuti oba policisté, byl zmocněnec poučen, seznámen s obsahem spisu, na konci protokolu se pak vlastnoručně podepsal. Z ničeho neplyne, že by během tohoto jednání magistrát znemožnil zmocněnci klást svědkům otázky. Je chybou zmocněnce, že žádné otázky nepoložil.

[11] Konečně v rámci téže námítky stěžovatel kritizuje, že výpověď policistů je stručná, je však s podivem, že ve spontánní části výpovědi reagovali přesně na ty námitky stěžovatele, které jim nemohly být předem (legálně) známy. K tomu NSS podotýká, že na tom, že již v úvodní (spontánní) části výpovědi svědek reaguje na klíčové námitky stěžovatele, není v daném případě nic divného, neboť (jak shora NSS vysvětlil), celý okruh námitek ohledně podhuštění pneumatik uplatňují zmocněnci spjatí s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou mechanicky, stále dokola. Proto asi nebylo překvapivé, že policisté již rovnou v úvodu svědecké výpovědi takovouto (lehce předvídatelnou) obhajobu stěžovatele vyvraceli. Jakkoliv se s touto dílčí námitkou krajský soud výslovně nevypořádal, nelze vůbec hovořit o tom, že by tím založil nepřezkoumatelnost rozsudku. Žaloba byla velmi dlouhá, měla více než 50 bodů, tato dílčí námitka se „skrývá“ v bodě 32, je nadto formulována tak, že není jasné, zda vůbec o samostatný žalobní bod jde (ve skutečnosti se text v bodě 32 tváří jako entrée k žalobní argumentaci, tvrdící porušení procesních práv zmocněnce stěžovatele – k tomu viz bod [10] shora). Rozhodně proto stěžovatel nemá pravdu, že by šlo o „podstatnou výtku“, jak najednou v kasační stížnosti tvrdí.

[12] Stěžovatel dále opakuje pochybnosti o objektivitě měření, zakládající se na tom, že se měřicí vozidlo mělo měřenému vozidlu přibližovat. Tento žalobní bod krajský soud přesvědčivě vyvrátil v bodě 33 svého rozsudku. Stěžovatel krajský soud kritizuje, že obdobně jako žalovaný rozhodl jen na základě svého dojmu, že se vozidla od sebe vzdalovala, nikoliv přibližovala. Stěžovatel požaduje exaktní důkaz, přesné přeměření prvního a posledního snímku. NSS však takovouto argumentaci odmítá. To, zda se vozidla od sebe vzdalují či naopak přibližují, lze v rutinních případech skutečně poznat, slovy stěžovatele, „od oka“, aniž by bylo třeba provádět nějaké komplikované dokazování.

[13] Dále stěžovatel nesouhlasí s vyhodnocením všech okolností rozhodných pro uložení sankce. Správní orgány prý stěžovateli přičítaly vyšší rychlost v jízdě – takovýto postup však porušuje zásadu dvojího přičítání, neboť rychlost již byla důvodem pro subsumpci pod danou skutkovou podstatu přestupku. Dále prý správní orgány ignorovaly polehčující okolnosti (dobrou viditelnost, nebo okolnost, že nedošlo k žádné škodě na zdraví nebo majetku, což je prý okolnost „zcela zásadní“).

[14] Ani s tím NSS nemůže souhlasit. Jak krajský soud přesvědčivě vysvětlil v bodě 36 rozsudku, v nyní posuzovaném případě bylo možno za přestupek uložit pokutu v rozmezí od 1 500 Kč do výše 2 500 Kč, pokuta byla uložena ve výši 2 000 Kč, tedy v polovině zákonné sazby. Není pravda, že by snad správní orgán nemohl přihlédnout jako k přitěžující okolnosti k překročení rychlosti v jízdě - překročení povolené rychlosti jízdy o 24 km/hod. se již blížilo závažnější skutkové podstatě přestupku. Zákaz dvojího přičítání nemohl být z logiky věci porušen – porušen by byl, pokud by jako přitěžující okolnost byla shledána určitá okolnost, která je obsažena již v samotné skutkové podstatě přestupku (tak nesprávně v jiném případě správní orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti k tomu, že se řidič dopustil překročení rychlosti v obci, což je však součástí zákonné skutkové podstaty – viz stěžovatelem cit. rozsudky ze dne 6. 10. 2016, čj. 2 As 161/2016-52, či ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 As 280/2016-23). Pokud se tedy stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/hod, správní orgán mohl zcela v souladu se zákonem přihlédnout k tomu, že se překročení rychlosti v jízdě již blížilo přísnější skutkové podstatě. NSS souhlasí s krajským soudem též v tom, že tu žádné polehčující okolnosti nejsou. Určitě nelze jako polehčující okolnost brát to, že nenastala žádná škoda - pokud by samozřejmě došlo k nehodě, aplikovala by se zcela odlišná norma. Přestupek typu překročení rychlosti v jízdě je klasickým přestupkem ohrožovacím.

[15] Konečně stěžovatel argumentuje tím, že ověřovací list rychloměru byl vydán k tomu neoprávněným subjektem. To prý zjistil až při sepisování kasační stížnosti, proto to neuplatnil jako žalobní bod v žalobě. Společnost RAMET byla povolána jen k ověřování těch rychloměrů, které sama vyrábí. Ověřovací list je prý fakticky falsifikát, je to na úrovni nicotnosti, k čemuž musí soud prý přihlédnout i bez návrhu.

[16] NSS posoudil tuto námitku jako nepřipustnou, neboť ji stěžovatel neuplatnil v žalobě, byť tak učinit mohl (§ 104 odst. 4. s. ř. s.). Z ničeho neplyne, proč na celou věc (údajně) přišel až nyní. NSS nesouhlasí s názorem, že se jedná o vadu, k níž byl krajský soud povinen přihlédnout i bez návrhu. Krajský soud je vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Nad rámec žalobních bodů je povinen přihlédnout pouze k takovým okolnostem,

pokračování

o kterých to stanoví zákon (nicotnost, viz § 76 odst. 2 s. ř. s.) nebo které dovodila judikatura (ve vztahu ke správnímu trestání srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 2. 2017, čj. 1 As 72/2016-48, č. 3539/2017 Sb. NSS, body 17 až 20, s citací další judikatury, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Stěžovatel tvrdí, že nový žalobní bod je srovnatelný s nicotností nebo absolutní neplatností smlouvy. To však není pravda. Zákon mívá v § 76 odst. 2 s. ř. s. zjevně na nicotnost správního rozhodnutí, nikoliv důkazu, který byl správními orgány proveden. Osvědčení není ani smlouvou, o jejíž absolutní neplatnosti by bylo možno uvažovat. Stěžovatel v podstatě namítá pouze nedostatečnost skutkových zjištění ze strany správních orgánů. O vadu, ke které by byl krajský soud povinen přihlédnout i bez odpovídajícího žalobního tvrzení, se tudíž nejedná.

[17] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu